

[Min. for tekn. samarbejde med udviklingslandene.] Der er ikke tale om hemmelighedskræmmeri, som hr. Sigsgaard antydede, for der bliver jo en debat i folketinget hvert år, hvor man diskuterer de 5 års planer, der er lagt, og hvor man i højere grad, end det nu er tilfældet, faktisk får lejlighed til også at diskutere med udgangspunkt i det, som folketingsudvalget har beskæftiget sig med.

Det er de væsentlige af de bemærkninger, jeg føler trang til at sige. Jeg synes, at det resultat, vi er nået frem til, med de svagheder, der naturligvis knytter sig til enkeltheder — ikke fordi der er dårlig vilje eller dårlig evne til at arbejde med tingene, men simpelt hen fordi området er så vanskeligt — er et resultat, vi kan være tilfredse med.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Flere af ordførerne har været inde på det afsnit i betænkningen, der omhandler ønsket om, at leverancer under denne lovgivning fremtidig skulle undergives priskontrol gennem monopoltilsynets direktorat. Af udvalgsbetænkningen fremgår det også, at man er klar over, at direktoratet gennem flere år har været overbebyrdet med arbejde, sådan at der ikke for tiden er mulighed for, at direktoratet kan påtage sig denne opgave. Efter udvalgets opfattelse bør der dog, så snart mulighederne herfor foreligger, søges gennemført en ordning, som tager sigte på en priskontrol med leverancerne under samarbejdsloven.

Ønsket om indførelse af en priskontrol er i betænkningen formuleret således, at det kan forstås på den måde, at alle leverancer under lovgivningen skulle underkastes priskontrol. Jeg må på forhånd gå ud fra, at det ikke er hensigten. Kontrakter om leverancer under den kreditgarantiordning, der omhandles i § 7 i lovforslaget, afsluttes på vilkår, der ved eksport til udviklingslandene må karakteriseres som forretningsmæssige, og der består skarp konkurrence med leverandører fra andre lande. De udenlandske virksomheder vil endda i de fleste tilfælde være i en gunstigere konkurrencemæssig stilling, idet de kan få finansieret deres leverancer til en billigere rente end de danske producenter. Der vil derfor efter min mening ikke være noget behov for at etablere en priskontrol med leverancer, for hvilke der er udstedt garantier mod tab på private

kreditter i medfør af denne bestemmelse i lovforslagets § 7.

Frygten for, at udviklingslandene kommer til at betale for høje priser for disse leverancer, vil jeg anse for grundløs, og der bør derfor såvel af administrative grunde som ud fra et behovssynspunkt ikke etableres nogen sådan kontrolforanstaltning. Hvis en sådan skal gennemføres, bør den alene omfatte statslånsfinansierede kontrakter.

Jeg kan i øvrigt kun bekræfte, at monopoltilsynets direktorat gennem længere tid har trukket overordentlig stærkt på sit personale, særlig som følge af de seneste ekstraordinære prislove. Jeg vil tro og håbe, at der er almindelig enighed om, at det vil være rigtigt, at direktoratet i første række koncentrerer sig om interne danske problemer, inden man pålægger direktoratet at give sig i kast med nye kontrolområder. Det vil derfor ikke være muligt for mig nu at love, at monopoltilsynets direktorat i den nærmeste fremtid vil kunne påtage sig den af udvalget foreslåede ordning.

Det vil heller ikke være rigtigt, som det også er sket, at afvise min betænkelighed med at anføre, at opgaven ikke er særlig omfattende. Det må tages i betragtning, at de varer, som sælges under loven om internationalt udviklingsarbejde, normalt ikke har været draget ind under interne danske priskontrolforanstaltninger. De varer, der indgår i de lånfinansierede leverancer, er jo ikke almindelige forbrugsvarer, men i det væsentlige kapitaludstyr. I de fleste tilfælde vil det være udstyr, som er specielt afpasset til et bestemt projekt — eller man kan sige det på en anden måde: der er her ofte tale om leverancer, som er skræddersyet til omstændighederne i modtagerlandet, og sjældent om seriefabrikerede standardvarer. Udførelsen beror på de klimatiske forhold i udviklingslandene, som afviger fra de danske. Kapaciteten og den anvendte teknik må tage hensyn til de mennesker i udviklingslandet, som skal betjene anlægget.

En lang række forhold vil således bevirke, at man ikke direkte kan sammenligne de pågældende leverancer med udstyr af tilsvarende karakter, som sælges her i landet. I de fleste leverancer indgår yderligere udenlandske komponenter, hele maskiner eller fuldstændige dele af anlæg i den eksport, som finansieres under loven. De uden-